

[Finansministeren.]

ning, måtte man — det må jeg gå ud fra — dengang have gjort opmærksom på, at der kom dette tillæg til aftalen.

Det ærede medlem hr. Poul Møller havde så en række betragtninger over udgiftsudviklingen her i landet og i andre lande, hvortil jeg blot skal sige, at en sådan sammenligning kan man naturligvis foretage, men jeg tror, at hvis man skulle have det rigtige udbytte af den, måtte man nok foretage en nærmere analyse af, hvad der er årsagen til denne udvikling i de forskellige lande og til, at den er forskellig. Jeg kan blot her i forbifarten minde om, at for vort vedkommende hænger den jo bl. a. sammen med den støtte til landbruget, som i mellemtiden er blevet bevilget her i tinget.

Det ærede medlem var så inde på en række betragtninger om virkningen af, at flere mennesker blev beskæftiget, så vidt det ærede medlem kunne regne ud, i eller for staten. Forleden dag var det galt, at statsudgifterne steg mere end den gennemsnitlige indkomstudvikling i landet. I dag er det altså ikke så meget det, det drejer sig om; nu er det det forhold, at staten beskæftiger relativt flere personer end tidligere og derfor efter det ærede medlems opfattelse konkurrerer med det private arbejdsmarked om arbejdskraften.

Jeg må hertil sige, at hvis det ærede medlem skulle have ret i sin argumentation, måtte den jo forudsætte, at staten ikke samtidig gennem skatter og på anden måde inddrog så megen købekraft, at den private efterspørgsel efter arbejdskraft derved af-dæmpedes; men det sker jo. Dernæst må jeg have lov at sige, at jeg ikke uden videre kan anerkende det synspunkt, som synes at være det ærede medlems hr. Poul Møllers, at arbejdskraftens anvendelse altid må anses for at være bedre, når arbejdet sker for privat regning, end når det sker for statens. Jeg er ikke sikker på, at det synspunkt er rigtigt.

Hvad det ærede medlem hr. Poul Møller sagde om udgiftsstop, om statens udgifter o. s. v., skal jeg ikke komme ind på; dette emne anser jeg for, om ikke uddebatteret ved tidligere diskussioner her i det høje ting, så dog behandlet ret indgående, og i øvrigt er det noget, som jeg mener vi naturligt

kan vende tilbage til i forbindelse med finanslovforslagets behandling. Jeg vil blot om kasseoverskuddet, som det ærede medlem omtalte, sige, at allerede ved finanslovforslagets fremsættelse lod jeg jo skinne igennem, at det var ønskeligt at nå et større kasseoverskud, end der dengang var tale om; man kan vel derudover sige, at en bunden opsparings virkninger ikke er ganske de samme som en almindelig skats virkninger, og at det også af den grund kan være berettiget at forøge kasseoverskuddet.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen skal jeg først sige, at jeg under henvisning til regeringens egne forslag ikke kan acceptere de af ham stillede ændringsforslag.

Når det ærede medlem mente, at den bundne opsparing indkræves til statens driftsbudget, må jeg sige, at dette ikke er rigtigt, hverken formelt eller reelt. Det er formelt ikke rigtigt, fordi dette beløb naturligvis vil indgå på § 30 som en kapitalindtægt, og reelt er det ikke rigtigt, fordi vi uden hensyn hertil ville have rigelig dækning på drifts- og anlægsbudgettet. Man kan sige, at vi indkræver det for derigennem at have dækning for statens kapitaludgifter, men endnu mere rigtigt vil det jo være at sige, at når vi mener det rigtigt at indkræve disse penge, er det af hensyn til den samlede samfundsøkonomiske balance.

Foged: Ja, det skal kun være nogle ganske få bemærkninger.

Den højtærede finansminister omtalte det møde, der blev afholdt vedrørende forliget — jeg husker ikke, hvilken dato det var — men der blev sagt dengang, at når oppositionen ikke ville være med til at ændre ved forliget — mødet var af kort varighed — ja, så var det vel egentlig, fordi regeringen ikke havde en dokumentation for, at forholdene var væsentligt ændret i løbet af de forholdsvis få måneder — det var jo kun forholdsvis få måneder, der var gået. Vi var jo heller ikke helt uvidende om forholdene i sommer, da vi talte om disse sager, og når regeringen så ikke kunne påvise væsentlige ændringer i forholdene, ville der naturligvis heller ikke være grundlag for, at der blev ændret ved forliget.

Når den højtærede minister nu igen taler om, at oppositionen kommer med så mange bønskrifter om forhøjelser her og forhøjelser